

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.221 van 17 februari 2015
in de zaak A. 212.009/IX-8344**

In zake : de NV FORTUM PROJECT FINANCE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Philippe Renier en Leen Ketels
 kantoor houdend te 1831 Diegem
 De Kleetlaan 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Financiën
die woonplaats kiest bij
de Centrale Rechtskundige Dienst van de FOD Financiën
gevestigd te 1030 Brussel
North Galaxy - Toren B
Koning Albert II-laan 33 bus 15

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 maart 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 23 januari 2014 van de Federale Overheidsdienst Financiën, algemene administratie van de Fiscaliteit, Directe Belastingen, Controle Antwerpen - Vennootschappen 1, betreffende het door de nv Fortum Project Finance geformuleerde verzoek tot heroverweging van de beslissing van 9 december 2013 waarbij haar de inzage van haar fiscaal dossier – en in het bijzonder van twee vragen om inlichtingen van de Finse belastingadministratie – wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Inge Vos heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 januari 2015.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Engelen, die *loco* advocaten Philippe Renier en Leen Ketels verschijnt voor de verzoekende partij en adviseur Ann Lauwens die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Inge Vos heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij is de rechtsopvolger ten algemene titel van de nv Fortum EIF na een fusie door overneming. Zij maakt deel uit van de Finse holding Fortum.

3.2. Op 30 oktober 2013 richt de verwerende partij met toepassing van artikel 322 van het wetboek van inkomstenbelastingen 1992 (hierna: WIB '92), een vraag om inlichtingen aan de nv Fortum EIF. Zij stuurt op 20 november 2013 een identieke vraag om inlichtingen aan de verzoekende partij. Deze vragen om inlichtingen worden gesteld naar aanleiding van twee verzoeken om inlichtingen die de verwerende partij heeft ontvangen van de Finse belastingadministratie en die betrekking hebben op de nv Fortum EIF en de verzoekende partij.

3.3. Op 6 november 2013 vraagt de verzoekende partij met toepassing van artikel 4 *juncto* artikel 5 van de wet van 11 april 1994 'betreffende de openbaarheid van bestuur' (hierna: de wet van 11 april 1994) om inzage in haar fiscaal dossier teneinde haar antwoord op de twee voormelde vragen om inlichtingen vanwege de verwerende partij voor te bereiden. Zij wenst voornamelijk inzage te verkrijgen in de vragen om inlichtingen die de verwerende partij vanwege de Finse belastingadministratie heeft ontvangen.

3.4. De verwerende partij weigert op 9 december 2013 het voormelde verzoek tot inzage met toepassing van artikel 6, § 2, 2°, van de wet van 11 april 1994, naar luid waarvan het verzoek om inzage wordt geweigerd indien de openbaarmaking van het bestuursdocument afbreuk doet aan een bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting. Zij stelt dat het verzoek tot inzage betrekking heeft op gegevens van derden en beroept zich op de geheimhoudingsverplichting van artikel 337 WIB '92.

3.5. Op 11 december 2013 dient de verzoekende partij met toepassing van artikel 8 van de wet van 11 april 1994 een verzoek tot heroverweging in van de beslissing van 9 december 2013.

Gelijktijdig vraagt zij een advies aan de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten.

3.6. De Commissie voor de toegang tot en hergebruik van bestuursdocumenten geeft op 6 januari 2014 advies en deelt op 7 januari 2014 haar advies mee aan de verwerende partij. De Commissie is van oordeel dat de verwerende partij zich ten onrechte beroept op artikel 6, § 2, 2°, van de wet van 11 april 1994 *juncto* artikel 337 WIB '92, maar merkt tevens op dat dit niet belet dat de verwerende partij eventueel andere uitzonderingsgronden die worden vermeld in artikel 6 van de wet van 11 april 1994 kan of moet inroepen.

3.7. Op 15 januari 2014 geeft de Finse belastingadministratie aan de verwerende partij te kennen dat zij geen bezwaar heeft tegen het verlenen van inzage in haar verzoeken om inlichtingen, maar zij vraagt wel dat in dat geval de rechtstreekse contactgegevens van de Finse ambtenaren uit het fiscaal dossier zouden worden verwijderd.

3.8. De verwerende partij beslist op 23 januari 2014 naar aanleiding van voormeld verzoek tot heroverweging van 11 december 2013 om de verzoekende partij inzage te verlenen in de vragen om inlichtingen van de Finse belastingadministratie, met uitzondering van deel A ervan waarin de contactpersonen bij de Finse belastingadministratie staan vermeld.

Dat is de bestreden beslissing.

3.9. Op 2 juni 2014 deelt de Finse belastingadministratie aan de verwerende partij mee dat zij zich niet langer verzet tegen het verlenen van volledige inzage in haar vragen om inlichtingen aan de verwerende partij.

3.10. Met een aangetekend schrijven van 4 juni 2014 deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij mee dat zij, na heroverweging, beslist heeft om terug te komen op de beslissing van 23 januari 2014 en om volledige inzage te verlenen in de twee verzoeken om inlichtingen van de Finse belastingadministratie, inclusief het volledige deel A waarin de contactpersonen van de Finse belastingadministratie worden vermeld. Als bijlage bij dit schrijven voegt zij dan ook een kopie van de twee verzoeken om inlichtingen.

IV. Teloorgaan van het voorwerp van het beroep en van het belang van de verzoekende partij bij het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij merkt in haar memorie van antwoord op dat zij, nadat de Finse belastingadministratie is teruggekomen op het verzet om bepaalde gegevens mee te delen, op 4 juni 2014 op de bestreden beslissing is teruggekomen door volledige inzage te verlenen in de twee verzoeken om inlichtingen van de Finse belastingadministratie. Zij stelt dat het beroep dienvolgens niet langer een voorwerp heeft en om die reden doelloos is geworden.

5. In haar memorie van wederantwoord erkent de verzoekende partij dat het doel van het beroep tot nietigverklaring werd bereikt en dat zij volledige inzage heeft verkregen van de twee vragen om inlichtingen van de Finse belastingadministratie.

Beoordeling

6. Uit het schrijven van 4 juni 2014 blijkt dat de verwerende partij is teruggekomen op de bestreden beslissing van 23 januari 2014 en middels een nieuwe beslissing volledige inzage heeft verleend in de twee verzoeken om inlichtingen van de Finse belastingadministratie. Tegen deze beslissing is geen beroep tot nietigverklaring ingesteld.

7. De nieuwe beslissing van 4 juni 2014 is aldus definitief in de plaats gekomen van de met het voorliggende beroep bestreden beslissing.

Hierdoor is het beroep zonder voorwerp gevallen en “doelloos” geworden, in de zin van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

8. Ten overvloede moet ook worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet langer blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij haar beroep aangezien zij de door haar gewenste inzage van stukken heeft verkregen.

9. Het beroep wordt verworpen.

V. Kosten

Standpunt van de verzoekende partij

10. In haar memorie van wederantwoord merkt de verzoekende partij op dat zij pas volledige inzage van de vragen om inlichtingen van de Finse belastingadministratie heeft verkregen, nadat zij het voorliggende beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld. Zij meent dat de verwerende partij inmiddels impliciet heeft erkend dat het beroep ontvankelijk en gegrond was, en zij vraagt om de rolrechten volledig ten laste te leggen van de verwerende partij.

Voorts vraagt de verzoekende partij om de verwerende partij te veroordelen tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding, ten belope van het basisbedrag van 700 euro. Zij merkt op dat hoewel het koninklijk besluit van 28 maart 2014 ‘betreffende de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 30/1, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973’ (hierna: het koninklijk besluit van 28 maart 2014) slechts van toepassing is op een beroep tot nietigverklaring ingediend vanaf 2 april 2014, de Raad van State overeenkomstig artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973 toch bevoegd is om een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen. Zij stelt dat het redelijk is om voor het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding te verwijzen naar het koninklijk besluit van 28 maart 2014.

Beoordeling

11. In de gegeven omstandigheden is het gepast om de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het beroep ten laste van de verwerende partij te leggen, in te willigen.

12. Wat betreft de vraag om de verwerende partij te veroordelen tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, moet worden opgemerkt hetgeen volgt.

Hoewel artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten, zoals ingevoegd bij artikel 11 van de wet van 20 januari 2014 ‘houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State’ krachtens artikel 39 van die wet “uiterlijk op 1 maart 2014” in werking is getreden, blijkt dat de Koning slechts uitvoering heeft gegeven aan artikel 30/1, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten bij het koninklijk besluit van 28 maart 2014 dat krachtens zijn artikel 9 in werking trad op 2 april 2014, datum van bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, en van toepassing is “op iedere vordering tot schorsing of tot voorlopige maatregelen ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, te rekenen van die datum, en die geen bijkomende vordering vormt bij een vóór die datum ingediend beroep tot nietigverklaring, alsook op elke aanvraag, moeilijkheid en elk beroep, bedoeld in de artikelen 11, 12, 13, 14 en 16, 1° tot 8°, van de gecoördineerde wetten, ingediend te rekenen van die datum, en op de gelijktijdig dan wel later ingediende bijkomende vorderingen”.

Daaruit volgt dat, gelet op het temporeel toepassingsgebied van het voormeld koninklijk besluit van 28 maart 2014, het ingeroepen artikel 30/1 te dezen, meer bepaald op een beroep zoals het voorliggende, ingesteld op 25 maart 2014, dus vóór 2 april 2014, niet toepasbaar is. Het zijn immers de regels van het koninklijk besluit van 28 maart 2014 die de beoordelingsbevoegdheid bepalen van de afdeling Bestuursrechtspraak, zoals deze aan de afdeling werd toegekend door artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten.

De Raad van State mag aldus geen uitspraak doen over de gevorderde rechtsplegingsvergoeding.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 februari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	

Vera Wauters,	griffier.
---------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bruno Seutin